

Hoewel een dichter volgens het romantische beeld vanuit zijn ziel schrijft, bloedt hij geen inkt. Nee, het is gewoon rood levenssap dat uit de dichter op het zwarte asfalt druppelt. De twee van dichtbij afgevuurde schoten raakten hem beide. Eén kogel ging door hem heen en belandde in de muur van de hal van de bibliotheek op de Groentemarkt, het centrale plein van Opmere. Het plein waar de dichter nu op straat ligt.

Hij is naar buiten gewankeld vanuit de hal en toen in elkaar gezakt voor de bibliotheek. Zijn lichaam schokt iets. Een plastic tasje met daarin een kladblok en een half brood nog altijd in zijn hand. Zijn greep op het tasje verstevigt terwijl zijn shirt geleidelijk van kleur verandert. Het bloed glimt ietwat in de zomerse zon en ziet er totaal niet uit zoals op tv of in de bioscoop. De zomerbries laat de groeiende plas bloed lichtjes rimpelen. Het drupt uit de gaten in het lichaam van de dichter, zoals een pak melk dat lek is gestoken. Al snel echter stopt het gedruppel als het hart van de dichter niet meer klopt.

Binnen een paar minuten zijn er twee politiewagens aanwezig bij de bibliotheek. Het politiebureau is vlakbij, net als het ziekenhuis, maar de ambulance kan rustig aan doen. De politie weet al snel dat het slachtoffer de officiële stadsdichter van Opmere is. Een van de opgeroepen agenten herkent hem van een foto die laatst in de lokale krant stond. Getuigen zijn er genoeg. Niet één getuige kan echter een goed signalement van de dader geven. Ze hebben slechts gezien hoe de dichter uit de bibliotheek kwam strompelen en op straat ineenzakte.

De kogelschoten zijn op klaarlichte dag niet gehoord. Vlakbij de bibliotheek zijn namelijk twee drilboren bezig en het geluid daarvan overstemt alles. Helemaal als voor het moordwapen een geluidsdemper gebruikt is. De aandacht

van alle getuigen werd pas getrokken toen de dichter op straat neerzeeg. Niemand heeft de moordenaar gezien. Voor menigeen is de schok zo groot, dat het geheugen de mogelijk opgemerkte details niet bewaard heeft.

Een oudere vrouw in een op maat gemaakt mantelpak zit snikkend aan de voeten van de dode dichter. Naast haar een grote handtas. Om de zoveel seconden werpen de zwaailichten een blauwe gloed op haar betraande gezicht onder het keurig geknipte grijze haar.

De naast haar hurkende politieman die haar probeert te kalmeren slaagt daar niet in. Het helpt niet dat de mannen met hun drilboren ongestoord verdergaan. Slecht als het lawaai ervan af en toe stopt, kunnen de oudere vrouw en de agent elkaar verstaan. De oudere vrouw zegt dat ze omvergelopen is door de wegvlochtende moordenaar. Ze blijft herhalen: 'Gewoon omvergelopen werd ik. Gewoon omvergelopen.'

Helaas kan ook zij niet vertellen hoe die moordenaar er uit ziet. Het ene moment beweert ze dat het een jonge vrouw was die de schoten loste, dan weer dat het een man van een jaar of vijftig was. Tot slot zegt ze: 'Het was een vrouw met grijs haar. Een vrouw tegen de pensioenleeftijd aan met een pistool of revolver, of hoe zo'n wapen ook mag heten.' Ze snikt weer en vervolgt: 'Wapens! Wat weet ik van die dingen? Dat verwacht je toch niet op zaterdagmiddag... Iemand doodschieten terwijl ik op weg naar de bibliotheek ben... Me nog omverlopen ook!' Haar handtas pakte ze ruw beet als om daar houvast aan te hebben.

Hoofdschuddend noteert de agent de steeds wisselende kenmerken van de moordenaar. Gelukkig is er al een inspecteur van de recherche ingeschakeld om het werk van de agent over te nemen.